Прим. № 1

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Черкаській області
Слідчий відділ
вул. Гоголя, 240, м. Черкаси, 18000, тел. (0472) 37-92-44
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_chk@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001740

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

м. Черкаси

23 січня 2024 року

Старший слідчий слідчого відділу УСБУ в Черкаській області підполковник юстиції Следь Роман Володимирович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023250000000341 від 20.09.2023 за ч. 1 ст. 258^3 та ч. 2 ст. 111 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочинів, керуючись ст.ст. 42, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Лозицькому Максиму Олександровичу, 14.04.1981 року народження, уродженцю м. Луганськ Луганської області, зареєстрованому за адресою: м. Луганськ, квартал Ольховський, 6, кв. 57, фактично проживаючому на тимчасово окупованій території за адресою: м. Луганськ, вул. Салтикова-Щедрина, 2а, громадянину України,

про те, що стороною обвинувачення зібрано достатньо доказів для повідомлення йому про підозру у вчиненні злочинів, передбачених **ч. 1 ст. 258^3 та ч. 2 ст. 111 КК України**, які полягають у наступному.

Досудовим розслідування установлено, що 24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація (далі – рф).

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року рф, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та рф уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і рф (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року № 13/98-ВР та федеральним законом рф від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору рф зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований рф 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, випливає, що дії рф на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

7 квітня 2014 року на території Донецької області було створено терористичну організацію, так звану «донецьку народну республіку» (далі – «днр»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області – «луганську народну республіку» (далі – «лнр»). Вказані організації здійснюють акти тероризму, залякування населення, вбивства громадян, захоплення адміністративних будівель органів державної влади і місцевого самоврядування, а також вчинення інших тяжких і особливо тяжких злочинів, що призводить до дестабілізації суспільно-політичної ситуації у державі, з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, а також зміни меж території і державного кордону України. При цьому учасники «лнр» і «днр» чинять збройний спротив військовослужбовцям Збройних Сил України та працівникам правоохоронних органів, які брали участь в антитерористичній операції та в операції об'єднаних сил на території Луганської і Донецької областей. Крім того, вказані організації здійснюють терористичну діяльність на території України з відома та за вказівкою її керівників, у зв`язку з чим, відповідно до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичною.

Основною метою діяльності терористичної організації є насильницька зміна та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, а також зміна меж території і державного кордону України, шляхом створення незаконного державного утворення «лнр».

Вказана терористична організація є стійкою, має чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з планом спільних злочинних дій.

На керівників блоків покладається керівництво, організація дій та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників груп, що були у вказаних блоках.

При цьому на керівників та учасників силового блоку покладається забезпечення стійкості терористичної організації шляхом чинення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів і військовослужбовцями Збройних Сил України. У свою чергу представники політичного блоку організовують збір та отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації та осіб, лояльно налаштованих до їхньої діяльності, чим також забезпечується існування вказаної терористичної організації.

«лнр» має стабільний склад лідерів вказаної терористичної організації, які підтримують між собою тісні стосунки, централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Так, на учасників політичного блоку, відповідно до плану спільних злочинних дій, покладаються наступні обов'язки:

- створення так званих органів державної влади «лнр» та організація їх діяльності;

- видача нормативно-правових актів від імені нелегітимних органів державної влади «лнр»;

- організація та проведення незаконного референдуму на території Донецької області про визнання суверенітету незаконного державного утворення «лнр»;

- проведення агітаційної роботи серед населення щодо діяльності терористичної організації «лнр» з метою схиляння їх до участі у вказаній терористичній організації та отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії з незаконним державним утворенням «днр» та її лідерами з метою координації дій, спрямованих на повалення конституційного ладу та захоплення державної влади в Україні, а також дій, направлених на

зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для протидії правоохоронним органам та Збройним Силам України;

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітацій, висвітлення діяльності «лнр», дискредитації діяльності органів державної влади України та осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх допомогою закликів до повалення конституційного ладу і захоплення державної влади в Україні та дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам бойового блоку «лнр» для забезпечення їх протиправної діяльності;

- забезпечення учасників «лнр» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

На учасників силового блоку, відповідно до плану спільних злочинних дій, покладаються наступні обов'язки:

- організація та ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів і військовослужбовцями Збройних Сил України, задіяними у проведенні антитерористичної операції;

- з метою опору представникам державної влади та унеможливлення припинення злочинної діяльності правоохоронними органами та Збройними Силами України, організація у групи осіб, які є прихильниками злочинної діяльності учасників «лнр», озброєння зазначених осіб та керівництво їхніми діями;

- створення не передбачених законом збройних формувань та участь у їх діяльності;

- вербування нових учасників до складу силового блоку «лнр» та керівництво їхніми діями;

- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Донецької області;

- скоєння терористичних актів та диверсій на території України;

- захоплення зброї чи заволодіння у інший спосіб боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції та забезпечення власної злочинної діяльності;

- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують діючу владу в Україні;

- силова підтримка учасників політичного блоку при проведенні незаконного референдуму на території Донецької області про визнання суверенітету незаконного державного утворення «лнр», а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;

- організація поставок зброї, боєприпасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників терористичної організації.

Враховуючи викладене, так звана «лнр» є стійким об'єднанням невизначеної кількості осіб (більше трьох), яка створена з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому відповідно до абз. 19 ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичною організацією.

7 квітня 2014 року за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції.

13 квітня 2014 року через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України виконуючий обов`язки Президента України Указом від 14 квітня 2014 року за № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію (далі - АТО) із залученням Збройних Сил України (далі – ЗС України) та інших військових формувань.

З квітня 2014 року по теперішній час учасниками терористичної організацій «лнр», реалізуючи злочинний умисел щодо досягнення зазначених завдань, з метою порушення громадської безпеки, залякування населення, провокації воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення та впливу на прийняття рішень органами державної влади і місцевого самоврядування, зокрема щодо визнання легітимності діяльності «лнр» та влади її керівників, здійснюються захоплення адміністративних будівель і ключових об`єктів інфраструктури на тимчасово окупованій території Луганської області, акти застосування збройної сили проти держави України, чиниться збройний опір правоохоронним органам України та іншим представникам сил АТО/ООС у відновленні територіальної цілісності України та забезпеченні правопорядку, вчиняються інші злочини.

З метою досягнення своїх злочинних цілей, організаторами терористичної організації «лнр» в тимчасово окупованих населених пунктах Луганської області створені незаконні збройні формування, до складу яких на постійній основі залучались місцеві мешканці та громадяни рф, в тому числі, створено воєнізоване формування «народна міліція лунаської народної республіки» (далі – «нм лнр»). Як відомо, «нм лнр» була назвою-прикриттям і фактично стала ядром для формування державою-агресором рф на тимчасово окупованій

території Донецької області «2-го армійського корпусу, в/ч 77077» з підпорядкуванням Південному військовому округу міністерства оборони рф.

Як наслідок, під контролем терористичних організацій «днр» та «лнр» опинилась частина території Донецької та Луганської областей, визначених Постановою ВР України № 254-VIII від 17 березня 2015 року «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями», Постановою ВР України № 252-VIII від 17 березня 2015 року «Про визначення окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей, в яких запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування», та Законом України від 18.01.2018 «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях».

Численні злочини, вчинені представниками терористичних організацій «днр» та «лнр» або з їх участю, визнані у зверненнях ВР України до міжнародних організацій та іноземних держав щодо визнання їх терористичними організаціями. Зокрема, у зверненні ВР України до ООН, Європейського парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи (далі за текстом - ПАРЄ), Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї Організації з безпеки і співробітництва в Європі, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання рф державою-агресором, затвердженому Постановою ВР України від 27.01.2017 за № 129-VIII, та Зверненні до Європейського Парламенту, ПАРЄ, національних парламентів держав-членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому Постановою ВР України від 14.01.2015 за № 106-VIII, Постанові ВР України «Про Заяву Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтриманого рф міжнародного тероризму» від 22.07.2014 за № 1597-VII, Постанові ВР України «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройної агресії рф та подолання її наслідків» від 21.04.2015 за № 337-VIII, Постанові ВР України «Про Заяву Верховної Ради «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України» від 22.07.2014 за № 1596-VII, Постанові ВР України «Про Заяву Верховної Ради України «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами рф та керівниками терористичних організацій «лнр» та «днр», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян» від 04.02.2015 за № 145-VIII.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України рф та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року рф визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президент рф, реалізуючи злочинний план, направив до ради федерації звернення про використання зс рф за межами рф, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині президент рф оголосив про рішення розпочати військову операцію в зс рф силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і зс рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами зс та інших військових формувань рф здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Таким чином, починаючи з 05 години 24.02.2022, на виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці зс рф, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглись на територію Україну через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснила збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

24 лютого 2022 року Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» через військову агресію рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» **введено в Україні воєнний стан** із 5 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. Зазначений Указ затверджений прийнятим Верховною Радою України Законом України від 24 лютого 2022 року № 2102-IX. У подальшому на підставі Указів Президента України від 14 березня 2022 року № 133/2022, від 18 квітня 2022 року № 259/2022, від 17 травня 2022 року № 341/2022, від 12 середня 2022 року № 573/2022, від 7 листопада 2022 року № 757/2022, від 6 лютого 2023 року № 58/2023, у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією рф, воєнний стан на території України продовжувався та діє на теперішній час.

Згідно з «Переліком територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих рф», затвердженим наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309 вся територія Луганського району Луганської області з 07.04.2014 по теперішній час знаходиться під тимчасовою окупацією держави-агресора рф.

У подальшому, службовими особами країни-агресора – рф 04.10.2022 прийнятий нікчемний, відповідно до Указу Президента України № 687/2-2022 від 04.10.2022, федеральний конституційний закон № 6-ФКЗ «Про прийняття в рф луганської народної республіки та утворення у складі рф нового суб'єкта – луганської народної республіки».

Вказаним законом та іншими незаконними нормативно-правовими актами держава-агресор декларує входження та інтеграцію військових підрозділів «нм лнр» до зс рф. Встановлено, що 31.12.2022 так звана «4-та окрема мотострілецька бригада нм лнр (в/ч 74347)» офіційно включена окупантами до

складу «2-го армійського корпусу, в/ч 77077» з підпорядкуванням 8-й загальновійськовій гвардійській армії Південного військового округу міністерства оброни рф. Після включення в склад окупаційних військ зс рф дана бригада змінила № в/ч на «40318».

Федеральним законом від 21.11.2022 № 451-ФЗ «Про внесення змін до федерального закону «О введении в действие части первой Гражданского кодекса российской федерации» передбачено внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб відомостей про наявних на нових територіях рф юридичних осіб на підставі відомостей відповідних реєстрів, які створені та велися відповідно до нормативних правових актів донецької народної республіки, луганської народної республіки, Запорізької області, Херсонської області.

Після цього державні органи та окупаційні адміністрації держави-агресора рф у взаємодії з місцевими зрадниками і колаборантами вилучали та реєстрували активи на тимчасово окупованій території в єдиному державному реєстрі юридичних осіб федеральної податкової служби рф (рухоме та нерухоме майно, підприємства, установи, організації різних форм власності, військові частини).

Слідством встановлено, що не пізніше серпня 2014 року (більш точну дату органом досудового розслідування не встановлено) у громадянина України, жителя тимчасово окупованого міста Луганськ Луганської області Лозицького Максима Олександровича, який був обізнаний про незаконність дій збройних підрозділів та політичного керівництва самопроголошеної «лнр», спрямованих на нанесення шкоди державній безпеці України та здійснення терористичної діяльності, виник злочинний умисел і він долучився до силового блоку, фактично збройних сил, вказаної терористичної організації.

Приєднавшись до незаконних збройних формувань «лнр», Лозицький М.О. у серпні 2014 року приймав участь у бойових діях проти сил АТО поблизу м. Іловайськ Донецької області. У вересні 2014 року в боях з силами АТО Лозицький М.О. отримав поранення.

В подальшому, згідно так званого «Приказа командующего народной милиции луганской народной республики № 1911 от 02.07.2015» Лозицкий М.О. в званні «старший лейтенант» був зарахований на військову службу в «управління 3-го мотострілецького батальйону 4-ї окремої мотострілецької бригади народної міліції лнр» та призначений на майорську посаду «помічника заступника командира по озброєнню» (в/ч 74347, м. Алчевськ, з 2017 року - м. Хрустальний Луганської області).

Після вступу до 4-ї окремої мотострілецької бригади нм лнр (далі – «4 омсбр нм лнр») Лозицький М.О. обрав позивний «Масяня».

Так, Лозицький М.О., в період з 02.07.2014 по 2021 рік (точну дату органом досудового розслідування не встановлено) приймав участь у бойових діях в складі «управління 3-го мотострілецького батальйону 4-ї окремої мотострілецької бригади народної міліції лнр», керував діями ввіреного підрозділу проти сил АТО/ООС на території Донецької та Луганської областей, за що був неодноразово представлений до державних нагород так званої «лнр».

Відомо, що в 2021 році (точну дату органом досудового розслідування не встановлено) Лозицький М.О. припинив військову службу в «4-й омсбр нм лнр» (в/ч 74347) у зв'язку з оформленням інвалідності та продовжив проживання в тимчасово окупованому м. Луганськ.

Отже, Лозицький М.О. з серпня 2014 року по 2021 рік (більш точні дати органом досудового розслідування не встановлено), будучи радикально налаштованою особою, прихильником протиправної діяльності терористичної організації «лнр» та ідеології так званого «російського світу», діючи з мотивів несприйняття чинної влади в Україні та з корисливих, ідеологічних мотивів, переслідуючи мету заподіяння шкоди інтересам України та забезпечення окупаційного режиму на виконання рішень політичного та силового блоків терористичної організації «лнр» на тимчасово окупованій території Луганської області, з метою фізичного знищення військовослужбовців ЗСУ та правоохоронних органів України (сил АТО/ООС), усвідомлюючи, що діяльність вказаної терористичної організації є незаконна та призводить до загибелі цивільного населення, руйнування цивільної інфраструктури на території Луганської області, приймав участь та сприяв діяльності терористичній організації «лнр» на тимчасово окупованих територіях України.

Таким чином, встановлена достатність доказів для підозри Лозицького Максима Олександровича у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 258[3] КК України, тобто, участь у терористичній організації та сприяння її діяльності.

Крім того, 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року №2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, **підривної діяльності,**

військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після

одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і рф.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року рф, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та рф уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і рф (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року № 13/98-ВР та федеральним законом рф від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору рф зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, **невтручання у внутрішні справи,** додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований рф 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, випливає, що дії рф на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням **підривної діяльності проти України.** Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Постановою ради федерації федеральних зборів рф «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення президента рф, виходячи з інтересів

безпеки життя громадян рф, особового складу військового контингенту зс рф, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду президенту рф на використання зс рф на території України.

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між рф та «Республікою Крим» про прийняття до рф «Республіки Крим» та утворення у складі рф нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням конституційного суду рф визнаний таким, що відповідає конституції рф, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - рада федерації федеральних зборів рф, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий закон рф № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до рф «Республіку Крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до рф з дати підписання «Договору» (ст. 1 закону рф № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта рф.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, рф утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади рф, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади рф та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VI1 «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів зс рф на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку рф.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії рф, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії рф та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку рф на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71 /205 та від 19 грудня 2017 року №72/190, «Проблема мілітаризації

Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку рф внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України рф та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року рф визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президент рф, реалізуючи злочинний план, направив до ради федерації звернення про використання зс рф за межами рф, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині президент рф оголосив про рішення розпочати військову операцію в зс рф силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і зс рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами зс та інших військових формувань рф здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Таким чином, починаючи з 05 години 24.02.2022, на виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці зс рф, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглись на територію Україну через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснила збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

24 лютого 2022 року Указом Президента України Зеленського В.О. № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» через військову агресію рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» **введено в Україні воєнний стан** із 5 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. Зазначений Указ затверджений прийнятим Верховною Радою України Законом України від 24 лютого 2022 року № 2102-IX. У подальшому на підставі Указів Президента України від 14 березня 2022 року № 133/2022, від 18 квітня 2022 року № 259/2022, від 17 травня 2022 року № 341/2022, від 12 середня 2022 року № 573/2022, від 7 листопада 2022 року № 757/2022, від 6 лютого 2023 року № 58/2023, у зв'язку з триваючою широкомасштабною

збройною агресією рф, воєнний стан на території України продовжувався. На теперішній час, на підставі Указу Президента України від 1 травня 2023 року № 254/2023 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією рф, воєнний стан на території України продовжено строком на 90 діб, тобто з 5 год. 30 хв. 20 травня 2023 року по 5 год. 30 хв. 18 серпня 2023 року. Верховна Рада на засіданні 27.07.2023 ухвалила Закон України «Про затвердження Указу Президента України "Про продовження строку дії воєнного стану в Україні"» (законопроєкт від 26.07.2023 № 9532), яким затверджено Указ Президента «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 26.07.2023 № 451/2023 (далі — Указ № 451). Відповідно до Указу Президента України № 451/2023, затвердженого Верховною Радою України, строк дії воєнного стану в Україні продовжився з 05:30 18.08.2023 строком на 90 діб, тобто до 15 листопада 2023 року. **Відповідно до Указу Президента України № 734/2023, затвердженого Верховною Радою України, строк дії воєнного стану в Україні продовжився з 16.11.2023 строком на 90 діб, тобто до 14 лютого 2024 року**.

Із вказаного часу зс рф спільно зі збройними підрозділами т.зв. «лнр» та «днр», діючи з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, застосовують засоби ведення війни, заборонені міжнародним правом, вчиняють військову агресію відносно народу України, безпосередньо акти насильства щодо цивільного населення, з метою тероризування населення та поєднані з вбивствами цивільних осіб, а також здійснюють обстріли об'єктів військової та критичної інфраструктури, чим фактично ведуть повномасштабну війну проти України та українського народу.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів зс рф на територію України, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Лозицькому М.О.

Незважаючи на зобов'язання по неухильному додержанню Конституції та Законів України, Лозицький М.О., будучи громадянином України, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про проведення з боку рф підривної діяльності проти України, а також відкритої агресивної війни, метою якої є повалення конституційного ладу, територіальної цілісності та захоплення території України, усвідомлюючи російську агресію проти України, з метою переслідування своїх особистих інтересів, діючи умисно, протиправно, достеменно знаючи про те, що окупаційні війська, так званої «луганської народної республіки» (так звана «народна міліція лнр»), є незаконними і спільно з військовими підрозділами зс рф провадять свою діяльність на території України всупереч нормам чинного законодавства України та міжнародних договорів, у квітні 2022 року, більш точний час

встановити за об'єктивних причин не виявилось за можливим, перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці, при невстановлених органом досудового слідства обставинах, під час дії воєнного стану, добровільно повернувся на військову службу до «4-ї окремої мотострілецької бригади народної міліції лнр» (в/ч 74347), тобто, перейшов на бік ворога – російської федерації в період збройного конфлікту з Україною.

Відомо, що 31.12.2022 так звана «4-та окрема мотострілецька бригада нм лнр (в/ч 74347)» офіційно включена окупантами до складу «2-го армійського корпусу, в/ч 77077» з підпорядкуванням 8-й загальновійськовій гвардійській армії Південного військового округу міністерства оброни рф. Виходячи з цього, Лозицький М.О. з 31.12.2023 офіційно перейшов на військову службу до збройних сил країни-агресора рф, присягнувши на вірність російському народу всупереч конституційним обов'язками громадянина України.

Перейшовши на бік ворога, Лозицький М.О. в період часу не пізніше квітня 2022 року до січня 2024 року, більш точний час встановити за об'єктивних причин не виявилось за можливим, в складі «4-ої окремої мотострілецької бригади 2-го армійського корпусу», підпорядкованого командуванню Південного військового округу міністерства оборони країни-агресора рф, в умовах воєнного стану, діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності України надавав допомогу російській федерації у проведенні підривної діяльності проти України, а саме: сприяв окупації та утвердженню окупаційного режиму держави-агресора рф на території Луганської області, а також, виконуючи накази військового командування зс рф, приймав участь у бойових діях проти Сил Оборони України на території Луганської області, зокрема, в районі н.п. Жолобок, Новотошківське, Горіхове, Золоте та Гірське Попаснянського району.

Таким чином, встановлена достатність доказів для підозри Лозицького Максима Олександровича, у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме: державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, а саме перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинене в умовах воєнного стану.

Старший слідчий слідчого відділу
Управління СБУ в Черкаській області
підполковник юстиції **Роман СЛЕДЬ**

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор відділу нагляду за
додержанням законів
регіональним органом безпеки
Черкаської обласної прокуратури **Катерина КОСТЕНКО**
23 січня 2024 року

Відповідно до ст. 277 КПК України підозрюваному роз'яснено його процесуальні права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки вручено, права підозрюваного оголошені, роз'яснено та зрозумілі.

Підозрюваний _____

(підпис, ініціали, прізвище)

___ год. ___ хв. __ січня 2024 року

<u>Повідомлення про підозру вручив:</u>
Старший слідчий слідчого відділу
Управління СБУ в Черкаській області
підполковник юстиції **Роман СЛЕДЬ**